Забулена във фереджето, Горски отвори вратата и стъпи на пясъка, а пред нея се стелеше една от най-изумителните гледки на Делтата.
Есенно време, когато хиляди птици идваха от Европа.
Преди Горски идваше тук просто да се поразходи и да погледа: толкова много живот сред водите и в небето.

Жерави, щъркели, фламинго, също по-малките: авлиги, керкенези, пъдпъдъци, а над тях – ястреби врабчари. Горски не знаеше защо за нея беше толкова важно да идва всяка есен тук. Може би заради един от най-ранните си детски спомени, когато баща й ги беше водил по тези места?

По най-строгите закони можеха да я съдят дори за това, че кара кола. Ако я бяха спрели фундаменталисти, можеха да приложат правото на шериата и да решат, че нарушава морала по някакво си тяхно тълкуване.
Все пак я пазеше регистрационният номер на колата, който казваше просто само „8“.
За него баща й беше дал – колко милиона – тя дори не знаеше.
Горски закрачи покрай брега, гледаше птиците, които – странно – не показваха ни най-малка боязън от нея.
Погледна в посока към пустинята и видя мрежите. Ако беше друго място, вероятно щяха да го възприемат за произведение на съвременното изкуство – стотици метри мрежи, не в морето, а в пустинята, сливащи се с цвета на пясъка. Тук, в Египет, те имаха съвсем практическо приложение – в тях се хващаха най-вече златни косове.
Месото им се ценеше от всички араби – смятаха го за природна виагра.

Горски отвърна поглед от предсмъртните им пърхания и се загледа задълго към реката.
Може би вече идваше тук за тридесета година.
В очите й се появиха сълзи. Птиците бяха все така прекрасни.
После махна фереджето, без да се оглежда кой може да я наблюдава.
Свали и робата, махна сутиена, съблече съвсем всичко.
Скочи в реката сред плясък на птичи криле, крякане и потракване на човки.
Водата имаше червеникав отенък от залязващото слънце.
Заплува навътре, а реката беше топла, леко слузеста, водниста предвечна супа.

Тя плуваше все по-надалеч и все по-надълбоко.

В един момент всичко друго изчезна от съзнанието на Горски – остана само едно безкрайно и синьо движение напред.

Някъде далеч, далеч пред нея беше Голямото море.

manuiloff.com „Книга на промените” © Александър Мануилов, 2012-14 г./ „Book of Changes” ©Alexander Manuiloff, 2012-14